

LBRIS

We know
books

MESAJ DIN PARTEA EDITURII CHICKEN HOUSE

Deși trăiesc în zona rurală, nici eu nu acord suficientă atenție naturii înconjurătoare. *O călătorie cu bucluc* este o poveste minunată despre ceea ce se întâmplă când începem să vedem cu adevărat lumea minunată și aflată în pericol din jurul nostru.

Povestea Melisei Harrison, reinventând clasicele povestiri ale lui B.B., nu putea fi mai actuală.

Ea urmărește trei omuleți – păzitori și protectori ai naturii –, aflați ei înșiși în pericol, care pornesc într-o călătorie pentru a afla răspunsuri cu privire la dispariția treptată de care sunt atinși.

Dând dovadă de curaj, de inventivitate și cu ajutorul câtorva animale prietenoase, încep să afle ce este de făcut.

Poate că, citind povestea, veți fi inspirați să ajutați la rândul vostru!

BARRY CUNNINGHAM

Editor

O călătorie cu bucluc

Seria

Poveștile Neamului Tăinuit

Volumul 1

MELISSA
HARRISON

Partea I FRASINUL

1	O dimineată de primăvară	11
	<i>În care facem cunoștință cu Moss, Burnet, Cumulus, precum și o descoperire ciudată.</i>	
2	Ia naștere un plan	17
	<i>Nu toată lumea are chef de aventuri – dar vremea are alte socoteli.</i>	
3	Sfârșituri și începuturi	28
	<i>Rămași fără casă, cei din Neamul Tăinuit sunt nevoiți să pornească la drum.</i>	
4	În tranzit	39
	<i>Un prădător nocturn descoperă locul de popas.</i>	
5	Înfruntarea	49
	<i>Cei trei întâlnesc un ins mieros.</i>	
6	La lumina stelelor	59
	<i>Exploratorii noștri cutezători trebuie să câștige încrederea blândeii căprioare.</i>	
7	Călători	65
	<i>Se parcurge o bucată bună de drum.</i>	
8	Pierdut... și regăsit	72
	<i>Cineva se pierde și, undeva, este găsit.</i>	

Partea a II-A STEJARUL

9	Sfârșitul călătoriei	83
	<i>La Folly e pe cale să se petreacă o schimbare.</i>	
10	Un prieten nou	88
	<i>Trei devin patru – iar Burnet are parte de un șoc.</i>	
11	O lună în provincie	94
	<i>Eddy, vidra, aduce informații vitale pentru călătoria eroilor noștri.</i>	
12	Incredibila invenție	101
	<i>Este inventată o mașinărie fascinantă care să îi ajute pe cei patru prieteni în călătoria lor.</i>	

13	Scalda	107
	<i>Nu toate deciziile luate în grabă se dovedesc a fi înțelepte.</i>	
14	O schimbare de plan	114
	<i>Spangle spulberă speranțele lui Sorrel – dar nu este totul pierdut pentru următoarea etapă a călătoriei.</i>	
15	Zborul	121
	<i>Exploratorii se eliberează de legăturile pământestești și sunt vânați de furtună.</i>	

Partea a III-A PĂDUCELUL

16	În pântecul bestiei	133
	<i>Deasupra Stupului Muritorilor, Cumulus spune o poveste extraordinară.</i>	
17	Mâncare la pachet	143
	<i>Cei patru își fac un nou prieten... și pierd pe unul dintre ei.</i>	
18	Hotărâre	154
	<i>Spangle are un plan.</i>	
19	Moss	160
	<i>Și în ceasul cel mai de cumpănă, tot există veselie – și speranță.</i>	
20	Prieten sau dușman?	167
	<i>Uneori, ajutorul vine de unde nu te aștepti.</i>	
21	Să aveți noroc	174
	<i>Cumulus, Burnet și Sorrel se aventurează în interiorul unei case de Muritor și ceea ce descoperă acolo schimbă totul – și pe toți.</i>	
22	Petrecerea	181
	<i>Învățăturile lui Robin.</i>	

Nota Autorului	195
Mulțumiri	197
Observați natura	198
Mai multe de descoperit	200

O dimineață de primăvară

*În care facem cunoștință
cu Moss¹, Burnet², Cumulus,
precum și o descoperire ciudată.*

Era soiul acela de zi de martie, primăvărată, deși temperatura nu se îmblânzise încă: brândușe galbene răsăriseră la marginea drumului, crenguțele golașe ale tufișurilor erau împodobite de mugurași verzi ca niște mici felinare ale zânelor, pe cale să fie aprinse, iar cerul era foarte senin. Zile ca aceasta apar întotdeauna la sfârșitul iernii și umplu văzduhul de efervescență și de entuziasm. Era exact genul acela de zi în care se întâmplă lucruri neobișnuite.

În grădina de la numărul 52, pe Ash Row, lângă trambulină, creștea un copac bătrân, cu o scorbură deosebit de interesantă în partea de jos a trunchiului. În curând, frunze proaspete aveau să apară pe crengile lui odată cu niște floricele delicate, verzi-cu-vișiniu, și copacul avea să devină un castel verde și măreț, locuit în secret de mii de creaturi – și, nu mult

¹ Mușchi, plantă din încregătura *Bryophyta*, care cuprinde peste 12 000 de specii. (n.red.)

² *Sanguisorba*, plantă din familia *Rosaceae*, care rămâne verde și iarna, fiind o sursă importantă de hrană pentru fauna pădurilor. (n.red.)

după aceea, avea să vină vara. Pentru moment însă, bătrânul copac era pleșuv și așa avea să rămână multe zile la rând.

Pajiștea dimprejurul jurul lui era netedă și verde, fără margarete sau păpădii, și în apropierea casei fusese acoperită cu o terasă din lemn. Însă printre răsadurile îngrijite de flori de la marginea grădinii se împleteau poteci umblate de creaturi neîmblânzite – unele cunoscute omului, altele complet neștiute.

Din grădina vecină veni în zbor o mierlă și se opri pe o creangă la poalele frasinului, făcând-o să se legene sub greutatea ei. Apoi deschise ciocul galben-aprins și cântă, pentru prima dată din vara anului trecut, ciripind sonor, ca să audă toată lumea: *Da, salutare tuturor, vă vine să credeți, dacă mi-ați acorda câteva clipe de atenție, vă rog, mulțumesc tuturor celor care mă ascultați, vreau doar să vă spun că... a venit PRIMĂVARA!*

Chiar în momentul acela, în scorbura aceea interesantă de la baza bătrânului copac mișcă ceva. Dacă Maya și Ben, care locuiau la numărul 52, s-ar fi aflat prin preajmă, ar fi spus că era o pasăre sau ceva asemănător; însă ei erau la școală și nu aveau habar de nimic – oricum, nu erau genul de copii cu spirit de observație (vizuală sau auditivă). Nu știau că primul cântec al mierlei, care vestea primăvara, era semnalul pentru un neam străvechi de omuleți, cunoscuți sub numele de Neamul Tăinuit, să se trezească din somnul iernii, și nu știau nici că, de mai bine de două secole – dinainte ca grădina sau casa să existe –, frasinul din grădina lor găzduia trei astfel de creaturi tainice în trunchiul lui găunos și plin de noduri.

Un ins cât palma, cu pielea maronie, păși în lumina soarelui. Moss (căci acesta îi era numele) purta o ținută impermeabilă, confecționată din foi de ceapă, pantaloni legați

la brâu cu un fir roșu în chip de cingătoare, avea capul acoperit cu o cupă solzoasă de ghindă, cu rămurica încă atașată, și era desculț.

– Salutare, domnule M., spuse Moss privind printre pleoapele strânse către mierla care continua să cânte. Ai petrecut o iarnă bună?

– A, iată-te! spuse mierla, descinzând de pe creangă în iarba curții. N-a fost rău, mulțumesc de întrebare, deși nicio-dată nu strică o rămă în plus, nu crezi? Voi sunteți bine? V-ați odihnit?

– Da, suntem bine, mulțumesc. Mă aștept să apară și ceilalți în curând. Ce face doamna M., e bine, sănătoasă?

Tocmai atunci, un alt personaj păși afară din scorbura copacului, căscând și frecându-se la ochi. Burnet, care era un pic mai solid și cu vreo câteva secole mai bătrân decât Moss, purta un fel de kilt și un pieptar elegant, făcut din pielea lepădată de o năpârcă, și era înarmat cu o sabie foarte ascuțită, pe care încă se putea citi inscripția *STANLEY* – deși nimeni nu știa cine fusese acesta. Spirit neobosit și iubitor al vieții în natură, Burnet era genul mereu gata de acțiune, căruia îi vine greu să stea locului sau în tăcere.

– Bună dimineața, tuturor. Măi, măi, măi, o nouă primăvară! Știți ceva, mi-ar prinde tare bine o aventură. Mă plictisesc teribil câteodată, voi nu? Nu am mai părăsit grădina asta de... ooh, aproape o sută de veri ale cucului! („Vara cucului“ este termenul folosit de cei din Neamul Tăinuit ca să desemneze un an, deși, că tot veni vorba, niciunul dintre ei nu mai auzise cucul, vara, de foarte multă vreme.)

– Măi, să fie! exclamă mierla, al cărei nume era Bob (deși nimeni nu-l striga așa). O sută de veri ale cucului e foarte mult timp de stat într-un loc! Vrei să spui că nu ați fost nici măcar

până în curtea vecinilor, unde sunt căsuțele pentru păsări? Trebuie neapărat să mergeți! Și nu ați văzut nici locul unde își petrec copiii vremea în timpul zilei? Este nemaipomenit – în pauza de prânz, lasă în urmă tot felul de lucruri grozave de mâncare, rondele de orez, stafide, felii de măr...

– Și cartofi prăjiți! se auzi un ciripit de pe o creangă din apropiere, unde, bătând cu putere din aripi, tocmai se așezase un graur. Toată lumea e bine?

– Bună, Spangle! răspunseră Moss și Burnet, râzând. Erau amândoi bucuroși să-l revadă, întors cu bine de la conferința de iarnă a graurilor, de pe coasta de est.

– Mmm, *cartofi prăjiți...*, spuse Bob visător.

– Ești bine, domnule M.? îl întrebă Spangle. Pe lângă veșmântul sobru al mierlei, temerarul graur era splendid în penajul lui împestrit, de primăvară, care strălucea ca o pată de petrol la suprafața apei.

– Oh, scuze. Bună, Spangle, spuse Bob. Ce elegant ești!

– Nu-i așa? Ia spuneți, ce mai e nou? întrebă graurul aranjându-și penele și inspectându-le cu ochii lui ca niște măgele.

– Domnul M. tocmai ne spunea că ar trebui să ieșim mai des, răspunse Moss. Dar noi nu avem aripi ca voi – nu ne e la fel de ușor să pornim în călătorii, mai ales dacă vrem să fim înapoi, în pat, la lăsarea serii, iar eu vreau asta.

– Dar are dreptate – sunt multe de văzut, mai ales prin părțile acestea, spuse Spangle. Înțeleg că voi sunteți bine mersi aici, în Ash Row, dar dincolo de gardurile acestea se întinde o întreagă lume, pricepeți? Ca să nu mai zic de grădina vecină.

– Cumulus s-a trezit? întrebă Moss ca să schimbe subiectul, căci toată vorbăria aceea despre călătorii și aventuri îl

înfierbânta peste măsură pe Burnet. Este o zi minunată, n-aș vrea să o rateze cineva.

Și, imediat, la poalele bătrânului frasin, în colțul grădinii, stăteau trei omuleți – lucru cu totul extraordinar, dacă stai să te gândești, ceea ce mulți oameni nu prea mai fac. Însă erau acolo, clar ca lumina zilei: Moss, cel mai tânăr dintre ei, în costumul lui din foi de ceapă și codița de ghindă pe cap; Burnet, cel solid, în kilt și pieptar din piele de năpârcă, cu sabia lui de nădejde, „Stanley”; și acum, cel mai în vârstă (și mai înțelept) dintre ei, Cumulus, care avea un singur ochi și păr lung, alb, îmbrăcat într-o tunică verde, șifonată, și pălărie asortată. Cu toții erau desculți; nu aveau nevoie de încălțări, căci tălpile picioarelor le erau groase și convenabil bătătorite; părul des de pe brațe și picioare îi proteja împotriva frigului.

– În sfârșit! Bună, Cumulus! exclamă Burnet, îmbrățișându-l.

– O primăvară fericită! spuse și Moss, zâmbind, însă chipul prietenului lor era mai degrabă preocupat decât vesel.

– Bună dimineața tuturor. Mă tem că s-a petrecut ceva îngrijorător..., începu Cumulus.

Tocmai atunci, Bob își luă zborul, cloncănind și țipând isteric, în felul acela alarmant specific mierlelor, și trecu dincolo de gardul grădinii, îndreptându-se spre crengile încălcite ale arbuștilor din curtea vecină.

– Pe marele zeu Pan! Ce l-a apucat?! exclamă Moss, dar imediat auziră și ei: ușa din spate a casei se deschisese și ieșea în fugă un copil. Spangle zbură pe urmele lui Bob, peste gard, iar cei trei omuleți se refugiară în grabă în scorbura din trunchiul frasinului.

În interior, totul era în perfectă ordine. Podeaua era din pământ bătătorit, pe care Moss o păstra în permanentă curată,

cu ajutorul unei mături moi, făcută din pana unui porumbel de pădure (spre deosebire de Burnet, Moss era o fire domestică). În mijlocul podelei era un covor rotund, frumos, proaspăt împletit, ca în fiecare toamnă, din fire lungi de iarbă uscată. Încăperea impozantă se înălța de-a lungul trunchiului frasinului care, cu trecerea anilor, devenise din ce în ce mai găunos; deși acesta este un fenomen des întâlnit la copaci, frasinul despre care vorbim era și bolnav, fiind afectat de o ciupercă – dar nimeni nu știa asta încă.

În partea de jos, pereții scorburii fuseseră inteligent acoperiți cu dulapuri în care își păstrau bunurile, inclusiv sacii lor de dormit, țesuți din fir moale de pânză de păianjen și umpluți cu puful moale de plop, care se răspândește prin aer în fiecare primăvară. În colțul cel mai îndepărtat al camerei, stivuite cu grijă, se găseau cochilii de melc, închise cu dopuri din lemn și etichetate corespunzător. Conțineau un întăritor delicios făcut din fructele culese de pe jos și flori sălbatice, menit a fi consumat doar la ocazii speciale.

– Ce spunea...? i se adresa Moss lui Cumulus.

– Da. Situația este în felul următor: nu vreau să vă îngrijorez și nu doare sau ceva, dar...

Cumulus ridică o mână, iar Moss și Burnet făcură ochii mari, căci razele soarelui care pătrundeau în scorbură treceau drept prin ea. Mâneca verde a tunicii lui Cumulus era la locul ei, la fel și încheietura mâinii, dar mâna însăși îi devenise străvezie, iar vârfurile degetelor abia dacă i se mai vedeau.

– Pan să ne aibă în pază! murmură Burnet.

– Straniu, nu-i așa? rosti Cumulus. Am observat imediat ce m-am trezit. Mâna e tot acolo, pot în continuare să apuc lucruri cu ea și – știu și eu? – să mă scobesc în nas fără să mă vadă nimeni sau altceva. Doar că încep să... dispar.

2

Ia naștere un plan

*Nu toată lumea
are chef de aventuri –
dar vremea are alte socoteli.*

Moss, Cumulus și Burnet stăteau așezați turcește în adăpostul scorburii, cu ochii ațintiți asupra mâinii curios de transparente a lui Cumulus.

– Ai mai auzit să se întâmple așa ceva? întrebă Moss.

– Niciodată, răspunse Cumulus. Nu celor din neamul nostru, sau animalelor, sau muritorilor, *nimănui*.

– Și nu doare? întrebă Burnet.

– Absolut deloc.

– Ei bine, tot e ceva.

– Da... dar ce mă fac dacă nu trece? Dacă dispar și alte părți ale trupului meu?

– Și dacă începem și noi să dispărem? rosti Moss cu voce tremurătoare.

Imediat, cu toții se puseră să își inspecteze trupul: verifică mâinile și tălpile, picioarele și brațele, coatele. Priviră pe sub haine către burtică și numărară, fiecare, câte o pereche de genunchi sub pantaloni, kilt, respectiv tunică.

– Eu sunt întreg și în perfectă regulă, spuse Burnet. Voi? Bine.

– E ceva important, simt asta, spuse Cumulus. Se va petrece o schimbare, dar nu știu ce. Am simțit asta și altă dată, deși a fost cu sute de veri ale cucului înainte.

– O, nu spune asta! vorbi Moss cu aceeași voce tremurătoare. Vreau ca lucrurile să rămână așa cum sunt acum, mereu și pentru totdeauna.

– Știi bine că așa ceva este imposibil, spuse Burnet. Oi fi tu cel mai tânăr, dar ai trăit destul în Natură încât să știi că nimic nu rămâne la fel.

– Da, dar... nu îmi place când lucrurile se schimbă deodată sau în mai rău, spuse Moss. Îmi place schimbare doar dacă e în mai bine.

– Dar nu știi niciodată dinainte cum va fi, nu-i așa? zise Burnet. Abia mai târziu poți spune cum a fost. Să ne gândim la ultima Eră Glaciară, spre exemplu: la început a fost un pic înfricoșător, apoi foarte plictisitor și destul de frig, dar, în cele din urmă, s-a încheiat cu bine.

– Cât de multe îți mai amintești de atunci, Burnet? întrebă Cumulus. Din trecutul îndepărtat, dinainte de apariția Muritorilor; când Pan ne-a încredințat Natura.

– Nu prea multe, răspuse Burnet. Doar câteva imagini și senzații. E ca atunci când încerci să îți amintești un vis.

Cumulus clătină din cap.

– Moss nu are cum să își amintească prea multe, desigur, fiind cel mai tânăr. Însă eu, da. Îmi amintesc foarte bine.

– Îți amintești dinozaurii? întrebă Moss, făcând ochii mari.

– Mi-i amintesc. Minunate creaturi, unii dintre ei. Și atât de amuzanți! Sincer vă spun, n-o să întâlniți comedianți mai bun decât un brahiozaur. Firește, unii dintre ei erau *exagerați* – gigantoraptorii erau de-a dreptul ciudați și nu am cunoscut un singur triceratops pe care să te poți baza. Mi-e dor de

arheoptericiși și de mamuții lănoși, care au apărut mai târziu; și de zimbri, de burboți¹, și de pinguinii nordici² – știți, aceia foarte mari – o!, și de fluturii aceia extraordinari, albaștri, pe care azi nu-i mai vezi nicăieri. Mi-e dor de tot ce a dispărut din Natură, chiar și de cele mai mărunte dintre lucruri.

– Cum a fost când au apărut Muritorii? întrebă Moss.

– Ei bine, la început nu s-au petrecut mari schimbări – sau, dacă au fost, nu am băgat eu de seamă. Vorbeau Limba Veche, trăiau la fel ca sălbăticiunile și se înmulțeau într-un ritm lent – lucru care nu ne-a îngrijorat. De exemplu, cărăbușii sunt cu nemiluita și nu ne deranjează. Nici când au învățat să lucreze pământul nu ne-am făcut prea multe griji; de fapt, ne-am bucurat de noile habitate create de ei, de care trebuia să ne îngrijim, precum pădurile pentru cherestea, gardurile vii, iazurile de pe lângă mori.

– Îmi plac gardurile vii, stufoase, spuse Moss.

– O, și mie, recunosc Burnet. Cui nu-i plac?

– Dar acum înțeleg că, din clipa în care au început să controleze Natura, a fost sfârșitul nostru ca protectori ai acesteia. Când Muritorii au preluat controlul, făcând tot felul de schimbări în jurul lor, a devenit din ce în ce mai greu pentru noi să avem grijă de copacii, de plantele și de animalele aflate în grija noastră. Și acum, iată, trăim ca animalele – iar asta este o viață bună, desigur. Totuși, îmi e dor să am *de lucru*, înțelegeți?

– Și mie, răspuse Burnet. Aveam în grijă o livadă minunată de tei, locuită, generații la rând, de porci mistreți; am protejat-o împotriva tuturor intemperiilor și m-am asigurat că

¹ Pește cunoscut și sub numele de cod de apă dulce. În Regatul Unit este posibil dispărut (n. tr.)

² Specie dispărută de păsări nezburătoare (n. tr.)

era un cămin primitiv pentru toate creaturile care o locuiau. Să fi văzut cum zburdau purcelușii în fiecare primăvară și frunzulițele proaspete legându-se în adierea vântului!

– Ce s-a ales de ea? întrebă Cumulus; știa cu toții ce se întâmplase, evident, dar uneori e bine să îți lași prietenii să își spună poveștile de mai multe ori.

– A fost tăiată pentru mobilă, spuse Burnet cu lacrimi în ochi. După aceea, a trebuit... a trebuit să plec.

Ceialți dădură cu înțelegere din cap. Și ei aveau povești despre locurile deosebite pe care le îngrijiseră cândva – pajiștea cu flori de câmp a lui Moss și iazul liniștit al lui Cumulus.

– Și... Muritorii sunt acum protectorii Naturii? întrebă Moss.

Cumulus se încruntă.

– Trebuie că Pan așa a hotărât... deși am impresia că ei nu au înțeles asta încă.

Cumulus era ușor stânjenit pentru că avea o mână invizibilă, așa că prietenii lui ieșiră, pentru prima dată fără el, să îi întâmpine pe Locuitorii Grădinii. S-au prezentat noilor sosiți, precum stolul de peruși care se obișnuise să treacă pe acolo, au vorbit cu rândunicile care își făcuseră cuib în vecini și au schimbat câteva vorbe și cu Mustăți, șoarecele – aproape două sute de generații ale familiei sale își trăiseră scurtele lor vieți sub casa de la numărul 52.

Peste tot pe unde treceau, căutau să afle noutățile iernii, căci Moss compunea an de an o baladă. O baladă este un

cântec care spune o poveste și, dacă nu vrei să cânti, o poți recita ca pe o poezie. Balada anuală a lui Moss era o cale prin care rememorau tot ce se petrecuse în Ash Row de la ultima vară a cucului. De obicei, celelalte vietăți ascultau cu plăcere balada – cu excepția situației în care versurile acesteia dezvăluiau vreo năzdrăvănie făcută de ele, ca atunci când Creep, brumărița de pădure, avusese trei iubiti în același timp sau când una dintre veverițele locului mâncase toate ouăle pițigoiiului.

– Bineînțeles, fac asta doar pentru propriul amuzament, îi spuse Moss lui Carlos, perușul. Știu că nu voi fi niciodată un adevărat trubadur, ca în Vremurile de Odinioară, pentru că legendele și epopeile lor mărețe erau vechi de când lumea și erau încărcate de solemnitate. Cântecurile inventate de Moss nu aveau cum să le egaleze pe acelea.

La vremea ceaiului, vântul se întetă și cerul fu acoperit de nori.

– O, asta nu îmi place, spuse Burnet, cățărându-se rapid pe o narcisă ca să scruteze mai bine orizontul întunecat dinspre vest. În ciuda faptului că se prostea adesea, Burnet era de departe cel mai priceput dintre cei trei la citirea vremii și avea un simț de orientare extraordinar. Să ne întoarcem acasă, să vedem ce face Cumulus – mâna aceea nu l-o durea, dar tot îmi fac griji pentru bunul nostru prieten.

Narcisa își plecă încet capul și îl depuse cu blândețe înapoi pe pământ, între flori.